

Stede. Der er Noget, som jeg finder, er langt vigtigere end at bevare den kommunale Selvforsyelse, og det er, at Befolkningen dog sikkert de væsentligste Betingelser for dens Liv. Derfor man maatte komme til det Resultat, at der burde tilveiebringes offentlige Slagtehus, og at det er det eneste Middel, hvorved man kan sikre Befolkningen, at den kan faae sundt Kjød, vilde jeg henstille, at der blev udnævnt en Kommission, eller at der blev beskikket Mænd fra Justitsministeriet, som kunde bereise de vedkommende Kommuner, og som kunde forhandle, saaledes som det er Hensigten med Loven af 1868, at det skulde finde Sted, med Kommunerne om de Foranstaltninger, der burde træffes, og som navnlig burde hjælpe Kommunerne med hele den tekniske Side af Sagen, med Tilveiebringelsen af de Planer, der udfordres. Det er altsaa med Hensyn til § 5, at jeg har en Tvivl og Betenkelighed ved, hvad der dert er foreslaaet, men jeg stiller mig saaledes til denne Sag, at jeg mener, der er en overordentlig stor Xrang til, at Noget skal udrettes, og at jeg derfor, selv om jeg ikke kunde vinde, hvad jeg vilde anse for det Rigtigste at opnaa, dog gjerne skal medvirke til ethvert Fremskridt paa dette Omraade, om hvilket en Foræning kunde ske. Det næste Uffnit i Lovforslaget, der handler om Straffebestemmelser, kan jeg derimod saa fuldstændig tiltræde. Jeg finder det er meget heldigt, at der for den Slags Forseelser eller Forbrydelser, som her er Tale om, ikke anvendes Bøder, men Fængselsstraf, og jeg anser det for overordentlig heldigt, at det er foreskrevet, at Navnene paa dem, der gjøre sig skyldige i en saadan Forbrydelse, blive offentliggjorte. Der er Intet, der maatte vilde afstrække de Handlende mere fra at begaa slige Forfalskninger, end hvis deres Navne, naar de blive grebne deri, blive offentliggjorte. Den væsentligste Indvending, der imidlertid kunde gøres mod Gjennemførelsen af disse Foranstaltninger, er Befolkningerne for Kommunerne, baade med Hensyn til disse Undersøgelser og med Hensyn til disse Mænd, der skulle ansættes for at gaa Sundhedstilstanden til Haande og navnlig med Hensyn til Slagtehusene, og derfor tror jeg, at det ikke kan være paa urette Sted ogsaa at tage Hensyn til, hvilken Verdi det kan have for Kommunerne at tilveiebringe saadanne Foranstaltninger, som forlænge Befolkningens Levetid og forsøge dens Sundhed. I denne Henseende være det mig blot tilladt at bemærke dette, at medens det gamle Ordprog siger, at Livet er vævet af Liden, og at Lid er Penge, og at altsaa Overklippingen af Vestræaden virkelig er et Penge-Spørgsmaal, idet det saavel for den Enkelte som for Kommunerne kan medføre et stort Pengetab eller en stor Pengesforøgelse, om Livet varer et Aar længere eller et Aar kortere, er det jo vist, at vi med Hensyn til Livsvarigheden

ingenlunde staa paa et særligt høit Standpunkt. Her i Landet dø aarlig omtrent 40,000 Mennesker af en Befolkning paa omtrent 2 Millioner. Det er altsaa ca. 21 pro mille af Befolkningen, der aarlig dø, og i Kjøbenhavn er Dødeligheden som bekendt noget over 28 pro mille. Kunde man nu formindste denne Dødelighed saaledes, at der i Stedet for 21 pro mille kun døde 18 pro mille om Aaret, som f. Ex. i Bristol, vilde man spare en stor Mængde Mennekkeliv, hvis Verdi dog vilde være samlet en stor Kapital, om den end er vanskelig at ansætte i Tal. Jeg tør i alt Fald ikke indlade mig paa denne Beregning; men derimod tror jeg, at man vel kan komme til en tilnærmelsesvis rigtig Burdering af den Fordel, det vilde være for Befolkningen i Kommunerne, om Antallet af de Dage, i hvilke den aarlig ved Sygdom er hindret i sin Virksomhed, kunde ved Sundhedsforanstaltninger formindstes. Efter de statistiske Oplysninger, som jeg har været i Besiddelse af, regner man nemlig, at Sygedagenes aarlige Antal gjennemsnitlig for hvert Mennekke er 20, altsaa, at Mennekket gjennemsnitlig af 365 Dage er 20 Dage sygt. Denne Beregning er støttet paa Optegnelser andet Steds fra, thi jeg tror ikke, at vi have en saadan Syge-Statistik her i Landet. Jeg finder dog Anledning til at gjøre opmærksom paa, at naar de Herrer, der have læst Arbejder-Kommissionens Betænkning, i Uffnittet om Sygekasserne vil have set angivet et meget ringere Antal Sygedage aarlig, hidrører dette fra, at her kun er regnet de Dage, i hvilke Sygeunderstøttelse er givet, og at Aldersklasserne under 20 Aar ikke ere medregnede, dels derfra, at flere Sygdomme ikke give Adkomst til Understøttelse fra Sygekasserne og dels fra, at Syge-Understøttelseskasserne ikke give Understøttelse i hele den Tid, hvori Sygdommen varer. Man har imidlertid andre Steder, f. Ex. i Preussen i et Tidrum af 18 Aar gjort Optegnelser om de i Garnisonsstederne tilstedeværende Soldaters Sygedage, og deraf fremgaar da, at disse gjennemsnitlig have et Antal Sygedage, der er omtrent 17. Da disse Personer jo ere i den kraftigste Alder, saa vil det, naar alle Aldersklasser regnes med, baade Børn og gamle Folk, ikke kunne anses for meget, at Sygedagenes Antal gjennemsnitlig regnes til 20 aarligt. Naar der dernæst tages Hensyn til Befolkningerne under Sygedagene, til Tabet af Arbejdsfortjeneste og Omkostningerne ved

Rettelse.

Sp. 311, § 21 f. o.: „overordnede Retter og navnlig ved Overretten“ læs: „underordnede Retter og navnlig ved Overretten“.